

41. Sprawy z zakresu kapitału i bankowości

Sprawy rejestrowane pod symbolem 637 (kapitałowe i bankowość) to sprawy dotyczące papierów wartościowych i funduszy powierniczych oraz sprawy z nimi związane, a także bankowość i sprawy dewizowe.

W 2007 r. WSA w Warszawie rozpoznał 20 spraw z tego zakresu. Były to sprawy ze skarg na rozstrzygnięcia Komisji Papierów Wartościowych i Giełd (dalej także KPWiG), Komisji Nadzoru Finansowego (KNF), Komisji Nadzoru Bankowego (KNB), a także Ministra Finansów.

Sprawy dotyczące prowadzenia giełdy papierów wartościowych (podsymbol 6370) oraz wprowadzania papierów wartościowych do publicznego obrotu (podsymbol 6371) dotyczyły, podobnie jak w latach ubiegłych, - skarg spółek publicznych na decyzje Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, a następnie Komisji Nadzoru Finansowego, która zastąpiła KPWiG, w przedmiocie nałożenia kar pieniężnych z tytułu nienależytego wykonywania przez te spółki lub członków zarządów stosownych obowiązków informacyjnych.

Przykładowo w wyroku z dnia 17 stycznia 2007 r. o **sygn. akt VI SA/Wa 1663/06** (orzeczenie nieprawomocne) WSA w Warszawie rozpatrywał skargę M. S.A. z siedzibą w W. na decyzję KPWiG nakładającą karę pieniężną z tytułu naruszenia obowiązku zawiadomienia o zmianie dotychczas posiadanego udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej, o którym mowa w art. 69 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 184, poz. 1539 ze zm. – dalej także ustawa o ofercie publicznej). Oddalając skargę spółki M. S.A. Sąd uznał, iż KPWiG prawidłowo przyjęła, że przepis art. 57 ust. 1 cyt. ustawy (przewidujący możliwość opóźnienia przekazania informacji) nie ma zastosowania do sytuacji opisanej w art. 69 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, a więc skarżąca spółka nie mogła w oparciu o ten przepis opóźnić przekazania informacji odnośnie transakcji sprzedaży akcji spółki B. S.A. Zdaniem Sądu, wykładania literalna art. 57 ustawy o ofercie publicznej wyraźnie wskazuje, iż ma on zastosowanie tylko do obowiązków, o których mowa w art. 56 ust. 1 (przekazywanie informacji poufnych oraz bieżących i okresowych), nie ma natomiast podstaw do jego stosowania odnośnie obowiązków płynących z rozdziału 4 tej ustawy, w tym obowiązku z art. 69 ust. 2 pkt 2. Przepis art. 69 ustawy o ofercie publicznej reguluje

bowiem obowiązek informacyjny względem wszystkich inwestorów dokonujących nabycia lub zbycia znacznych pakietów akcji spółki publicznej, bez względu na to, czy są spółkami publicznymi czy nie. Sąd uznał ponadto, że skarżąca spółka powinna dopełnić w/w obowiązku informacyjnego w terminie 4 dni od zmiany udziału w ogólnej liczbie głosów, a więc od dnia, gdy nastąpiło rozliczenie tych transakcji przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych. Stanowisko skarżącej spółki, iż dniem, od którego biegnie ustawowy termin do przekazania informacji jest dzień, w którym otrzymała ona zawiadomienie o przeprowadzonych transakcjach od przedsiębiorstwa, prowadzącego działalność maklerską, bądź też od dnia, gdy upoważniony pracownik uzyskał wiadomość o przeprowadzeniu tych transakcji, jest błędne.

Z kolei w wyroku z dnia 25 kwietnia 2007 r. o **sygn. akt VI SA/Wa 369/07** (orzeczenie nieprawomocne), rozstrzygając skargę M. A. na decyzję Komisji Nadzoru Finansowego w przedmiocie zawieszenia skarżącego w uprawnieniach wykonywania zawodu doradcy inwestycyjnego i maklera papierów wartościowych za naruszenie regulaminu w związku z wykonywaniem zawodu w okresie zatrudnienia w P. S.A. oraz stwierdzającej naruszenie przez skarżącego postanowień art. 159 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2005 r. Nr 111, poz. 937 ze zm.) – Sąd odniósł się do istotnego problemu obowiązywania zasady niedziałania prawa wstecz (lex retro non agit), wynikającej z art. 2 Konstytucji RP, na gruncie uregulowań zawartych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538 ze zm. – dalej ustawa o obrocie). W sprawie tej skarżący, nie zgadzając się z zastosowaniem przez KNF przepisu art. 130 ust. 1 tej ustawy, stanął na stanowisku, iż sprawa dotyczyła jego działalności, regulowanej przez przepisy ustawy - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, obowiązującej w roku 2003, co oznacza, że nie można było do jego zachowań stosować przepisów wówczas jeszcze nieobowiązujących. W tym zakresie Sąd uznał za zasadne zarzuty strony skarżącej, iż zastosowanie sankcji, określonej ustawą obowiązującą w dacie wydania zaskarżonej decyzji do przypadków naruszenia prawa powstałego na gruncie poprzednich przepisów, naruszało zasadę niedziałania prawa wstecz. Zdaniem Sądu, przepis art. 220 ust. 1 ustawy o obrocie, mając charakter normy procesowej, a nie normy prawa materialnego, nie mógł stanowić podstawy do zastosowania w sprawie jej przepisów w brzmieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. Zatem do zachowań skarżącego, objętych postępowaniem administracyjnym, powinny mieć zastosowanie regulacje poprzednio obowiązującej

ustawy - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Ww. naruszenie regulaminu zostało zdefiniowane dopiero w ustawie o obrocie (art. 130 ust. 1), jako jedna z przyczyn uzasadniających zawieszenie w uprawnieniach do wykonywania zawodu doradcy inwestycyjnego lub maklera papierów wartościowych, lecz z powodów obowiązywania zasady niedziałania prawa wstecz przepis ten nie mógł mieć zastosowania w sprawie, gdyż nie obowiązywał w dacie zdarzenia.

Na marginesie tej sprawy warto zauważyć, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 10 grudnia 2007 r., sygn. akt P 43/07, w wyniku rozpatrzenia pytania prawnego skierowanego przez NSA - uznał, iż przepis art. 128 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej (podobny w swej treści do w/w art. 220 ust. 1 ustawy o obrocie) jest niezgodny z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim stanowi podstawę do zastosowania sankcji wskazanych w art. 96 ust. 1 pkt 2 tej ustawy do stanów faktycznych zaszłych w czasie obowiązywania ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.

W sprawach z zakresu bankowości zwraca uwagę nieprawomocne postanowienie z dnia 4 grudnia 2007 r. o **sygn. akt VI SA/Wa 1569/07**, w którym Sąd odrzucił skargę L. B. na pismo zastępcy dyrektora Biura Analiz Systemu Bankowego w Generalnym Inspektoracie Nadzoru Bankowego (GINB). W uzasadnieniu postanowienia Sąd, dokonując analizy przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (t. j.: Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.), stwierdził, iż jednostka organizacyjna, jaką jest GINB, nie mieści się w żadnej z kategorii podmiotów zaliczanych do organów administracji publicznej, o jakich stanowi art. 5 § 2 pkt 3 K.p.a. W ocenie Sądu, zakres zadań Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego sytuuje go w pozycji podmiotu o charakterze pomocniczym, działającego na rzecz Komisji Nadzoru Bankowego, będącej organem administracji publicznej, sprawującym nadzór nad systemem bankowym w Polsce. Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego, do którego zwracał się skarżący, ani też kierowany przez niego Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego - nie są organami administracji publicznej, powołanymi do wydawania decyzji administracyjnych i podejmowania innych aktów lub czynności w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a. Zatem zaskarżone pismo nie posiada cech decyzji ani innego aktu lub czynności, o których mowa w tym przepisie, a które podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego.